

Nr 195.

Av herr **Olsson** i Kullenbergstorp, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående sådan ändring i gällande grundlagsföreskrifter om statsrevision, att riksdagens kontroll över statsmedlens användning och statsregleringens tillämpning blir mera effektiv.

Kontrollen över statsmedlens behöriga användning och den fastställda statsregleringens riktiga tillämpning är, jämlikt nu gällande föreskrifter, så ordnad, att den konstitutionella kontrollen, vilken utövas av konstitutionsutskottet, äger rum året efter de kungliga anordningsbeslutens fattande och avser statsrådets förhållande härvid, under det att räkenskapskontrollen genom särskilda statsrevisorer verkställs under hösten samma år som konstitutionsutskottets granskning ägt rum och decharge vunnits, varefter revisorernas berättelse av följande års riksdags statsutskott skall läggas till grund för den detta utskott tillkommande granskningsrätt. Uppenbart är, att i följd härav såväl statsrevisorernas som statsutskottets arbete väsentligen försvåras, då den konstitutionella ansvarsfrågan redan före detta arbetes påbörjande i regel är avgjord. Likaså kan lätteligen inträffa, att genom riksdagens bifall till kungliga propositioner under det år, då konstitutionsutskottets granskning pågår, senare anmärkningar i viss mån prejudicieras därigenom, att i propositionerna understundom förhållanden, som endast genom en närmare granskning kunna klart bedömas, på sådant sätt berörts, att riksdagen kan anses hava genom sitt svar tyst godkänt även dessa.

Av största vikt synes det därför vara, om man vill erhålla en i längden effektiv statsrevision, att denna så omlägges, att dels dechargefrågan ej redan är i förväg avgjord, dels möjlighet beredes till samtidig konstitutionell och räkenskapsgranskning. Då numera budgetsåret skall sluta 30 juni i stället för 31 december, torde ock kunna ifrågasättas,

huruvida statsrevisorernas arbete, som hittills börjat 1 oktober och fortgått två månader, framdeles skall bliva möjligt att påbörja förrän i början av följande kalenderår. Frågan härom har också av budgetårskommitterade berörts, om än dessa hyst förhoppningen, att tiden för påbörjandet icke skulle behöva fullt så långt framflyttas, en förhoppning, som dock knappast har utsikt att förverkligas. Vill man då, att revisorerna fortfarande skola utses bland riksdagens egna ledamöter, såsom önskligt vore, måste andra anordningar träffas. Önskemålet av samtidig konstitutionell och räkenskapskontroll torde i så fall kunna vinnas, om statsrevisorerna flyttades in i riksdagen och statsutskottets befattning med granskningen upphörde, men i stället räkenskapsrevisionen överlämnades till ett inom riksdagen bildat nytt »revisionsutskott», exempelvis med 16 ledamöter. Givetvis kunde vissa olägenheter icke undgås genom en dylik anordning. Men det synes förtjäna en närmare utredning, om icke olägenheterna framstå såsom mindre betydande i jämförelse med de stora fördelar, som vinnas. Men även om en dylik utredning skulle i detta hänseende giva ett annat resultat, kunna, om den göres allsidig och förutsättningslös, möjligen därvid uppslag erhållas, genom vilkas begagnande det ofrånkomliga kravet på en effektiv statsrevision bleve tillgodosett och beaktat.

Då emellertid i vilket fall som helst ingen förbättring i nämnda hänseende låter sig genomföra utan ändring i grundlag, hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag rörande sådan ändring av gällande grundlagsföreskrifter om statsrevision, att riksdagens kontroll över statsmedlens användning och statsregleringens tillämpning bleve mera effektiv än numera visat sig möjligt att åstadkomma.

Stockholm den 20 februari 1922.

Olof Olsson,
Kullenbergstorp.